

Tak být ženu

CAITLIN
MORANOVÁ

Jak být ženu

HOST

Jak být ženu

CAITLIN
MORANOVÁ

Brno 2012

Caitlin Moran

How to Be a Woman

Copyright © 2011 by Caitlin Moran

Translation © Petra Jelínková, 2012

Cover design © David Elridge / Two Associates, 2012

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2012
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-822-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-823-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-824-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-825-3 (Formát MobiPocket)

Nejhorší narozeniny v životě

WOLVERHAMPTON, 5. DUBNA 1988

Tak tohle jsou mé třinácté narozeniny. Utíkám. Utíkám před partou grázlů.

„Hej, ty!“

„Socko!“

„Kluku!“

Utíkám před partou grázlů na hřišti poblíž našeho domu. Je to typické hřiště v Británii na konci osmdesátých let. Nenajdete tu nic takového jako bezpečnostní povrchy, ergonomický design nebo snad opěradla na lavičkách. Jen samý beton, rozbité flašky od piva a plevel.

Běžím, a jsem úplně sama. Cítím, jak mi v krku vázne dech, dělá se mi zle. Tohle už jsem viděla v přírodopisných dokumentech. Chápu, o co tady jde. Očividně jsem v roli slabé antilopy, která se oddělila od stáda. A ti grázlové jsou lvi. Tohle pro antilopu nikdy nedopadne dobře. Brzy se moje role změní: stanu se obědem.

„Ty cigoši!“

Mám na sobě holínky, nejlevnější brýle, ve kterých vypadám jako Woody Allen, a tátův těžký vojenský kabát. Přiznávám, nevypadám úplně žensky. Diana, princezna z Walesu, vypadá žensky. Kylie Minogue vypadá žensky. Já jsem...

neženská. Takže chápu, proč jsou mí pronásledovatelé tak zmatení. Nezdá se, že by dělali do oborů jako a) ikonografie kontrakultury nebo b) inspirativní obraznost radikálních gender-benders, zpochybňujících tradiční role a vzhled mužů a žen. Předpokládám, že je zmátli také Annie Lennoxová a Boy George, když se objevili v hitparádě *Top of the Pops*.

Kdyby teď nebyli tolik zaneprázdnění tím, že mě nahánějí, nejspíš bych jim něco v tom smyslu řekla. Třeba bych jim vyprávěla, že jsem četla *Studnu osamění* od Radclyffe Hallové, slavné lesbičky v kalhotách, a že je třeba se otevřít alternativním způsobům odívání. Snad bych se také zmínila o Chrissie Hyndeové, zpěvačce Pretenders. Nosí přece pánské obleky. A Caryn Franklinové, módní redaktorce z pořadu *The Clothes Show* — je překrásná!

„Hej, cigoši!“

Grázlové se na chvíli zastaví a radí se. Trochu zpomalím, v poklusu se vrhám ke stromu, opřu se o něj a nekontrolovatelně hyperventiluju. Jsem vyřízená. Se svými osmdesáti kily nejsem zrovna stavěná na divoké honičky. Jsem spíš metráček než rychlá rota. Když popadnu dech, zvažuju svou situaci.

Napadá mě, jak by bylo úžasné mít pořádného psa. Výborně vycvičeného německého ovčáka, který by ty kluky napadl — třeba i brutálně. Zvíře, které by vnímalo obavy a zlé předtuchy majitelky.

Zadívám se na Šari, svou fenu německého ovčáka. Asi dvě stě metrů ode mě se spokojeně válí v hromádce liščích hovínek a radostně mává nohama ve vzduchu. Vypadá opravdu šťastně. Dnešek se jí vážně vydařil. Tahle vycházka je mnohem delší a rychlejší než obvykle.

I když mně se dnešek vydařil o poznání hůř, přece jen jsem poněkud překvapená, když grázlové dokončí válečnou poradou, na chvíli se zarazí a pak po mně začnou vrhat

kameny. Tak to je trochu přehnané, říkám si. Znova se rozběhnu.

Nemusíte v tom trýznění zacházet tak daleko, říkám si rozhořčeně. Jsem už slušně ponížená! Na rovinu — úplně mi stačil „cigoš“.

Zasáhne mě ale jen pár kamenů a vlastně to ani nebolí. Tenhle kabát zažil válku, ne-li dvě. Oblázky pro něj nic nejsou, je dělaný na granáty!

Ale jde o princip. Proč tráví tolik času mým pronásledováním, když by se mohli věnovat mnohem přínosnějším činnostem — třeba čichání ředidla nebo ochmatávání holek, které jako holky *opravdu* vypadají.

Jako by mi ti grázlové četli myšlenky, v příští minutě o mě začnou ztrácet zájem. Vypadá to, že jsem antilopou včerejška. Pořád ještě klušu, ale oni stojí na místě, jen tu a tam, jakoby nic, hodí kámen mým směrem, dokud nezmižím z dosahu. Ale řvát nepřestávají.

„Hej, chlape!“ zakřičí ten největší z nich naposledy za mými zdrhajícími zády. „Ty... pobudo!“

Doběhnu k našemu domu a na schůdku přede dveřmi brečím. Doma je totiž na pláč příliš plno. Kdysi jsem se pokoušela brečet doma: mezi vzlyky začnete jednomu člověku vysvětlovat, proč pláčete, ale nedostanete se ani do půlky a už je tu někdo další, kdo chce slyšet všechno pěkně od začátku. Než si to uvědomíte, vyprávíte tu nejhorší část příběhu už pošesté a rozlítostníte se do tak hysterického stavu, že škytáte celé odpoledne.

Když žijete v malém domku s pěti mladšími sourozenci, je mnohem rozumnější — a úspornější — plakat o samotě.

Dívám se na Šari.

Kdybys byla dobrý a věrný pes, slízala bys mi slzy z tváře, napadá mě.

Šari si místo toho hlučně olizuje genitálie.

Šari je náš nový pes — „blbý nový pes“. Je dost pofiderní: táta ji „pořídil“ při jednom ze svých obchodů, které opakovaně provozuje v hospodě U Cesmíny. Při nich se dvě hodiny mačkáme v dodávce před hospodou a táta nám příležitostně přinese pytlík brambůrků nebo lahev koly. Pak se zničehonic hřmotně vyvalí ven s něčím naprosto nepotřebným jako pytel šterku nebo bezhlavá socha lišky.

„Trošku to tam houstne,“ procedí a rozčíleně vyrazí maximální rychlostí pryč.

A jednou z těch zcela nepotřebných věcí, které odtamtud přinesl, byla Šari, roční fenka německého ovčáka.

„Býval to policejní pes,“ oznámil nám pyšně a dal ji k nám dozadu, kde Šari střelhbitě posrala všechno odshora až dolů. Další vyšetřování ukázalo, že Šari sice byla policejní pes, ale jen jediný týden, než cvičitelé pochopili, že je hluboce duševně narušená a bojí se:

- 1) hlasitých zvuků,
- 2) tmy,
- 3) všech lidí,
- 4) všech ostatních psů
- 5) a ve stresu trpí inkontinencí.

Ale stejně — je to můj pes a prakticky vzato můj jediný kamarád, který se mnou není pokrevně spřízněn.

„Zůstaň se mnou, má věrná přítelkyně!“ povídám jí, když si utírám nos do rukávu. Předsevzala jsem si, že se zase začnu radovat. „Dnešek bude opravdu významný!“

Když dopláců, přelezu plot a vydám se zadním vchodem do domu. Máma je v kuchyni a „připravuje oslavu“.

„Běž do obýváku!“ volá na mě. „Počkej tam. A NEDÍVEJ SE NA DORT! Je to překvapení!“

Obývací je nacpaný mými sourozenci. Zhmotňují se z každého koutku a každé skuliny v domě. V roce 1988 nás bylo šest — a do konce dekády osm. Moje matka je něco jako supervýkonná výrobní linka, která produkuje jedno malé řvoucí dítě každé dva roky, pravidelně jako hodinky, a tak náš dům už praská ve švech.

Caz — zrzavá nihilistka o dva roky mladší než já — leží rozvalená na gauči. Když přijdu, ani se nepohne. Nemám si kam sednout.

„EHM!“ říkám a ukazuju na placku, kterou mám připnutou na klopě. Stojí na ní: „Dnes mám NAROZENINY!!!!“ Na pláč teď úplně zapomínám, už jsem se přes to přenesla.

„Za šest hodin bude po nich,“ odpovídá znuděně a nevrženě, „proč tu šarádu neskončíme rovnou?“

„Zbývá už jen šest hodin ZÁBAVY!“ povídám. „Šest hodin NAROZENINOVÉ ZÁBAVY, KDO VÍ, co se může stát! Tenhle barák je koneckonců BLÁZINEC!“

Vzato kolem a kolem, jsem nezdolná optimistka. Mám v sobě bezmeznou životní radost blázna. Můj včerejší zápis do deníku zněl: „Přesunula jsem friták na volnou část kuchyňské linky — vypadá to SKVĚLE!“

Na mém nejoblíbenějším místě na světě, jižní pláži v Aberystwythu, ústí stoka.

Jsem přesvědčená, že náš nový blbý pes je inkarnací našeho starého psa — i když se nový pes narodil dva roky před tím, než ten starý umřel.

„Vidím, že má Sparkyho oči!“ tvrdím a zírám na blbého nového psa. „Sparky NÁS NIKDY NEOPUSTIL!“

Caz pohrdavě obrátí oči v sloup a předá mi přáníčko. Je to můj portrét, který mi namalovala. Můj nos na něm zabírá přibližně tři čtvrtě hlavy.

„Nezapomeň: slíbila jsi, že se hned, jak ti bude osmnáct, odstěhuješ a já dostanu tvůj pokoj,“ napsala na přání. „Už zbývá jen pět let! Pokud tedy dřív neumřeš! Ze srdce Caz.“

Weeně je devět. I její přání je založeno na tom, že se mám vystěhovat z domu a přenechat jí pokoj. Až na to, že v její verzi to říkají roboti, takže je míně „osobní“.

Prostoru v našem domě skutečně není nazbyt, což dokládá i fakt, že si nemám kam sednout. Právě když se chystám posadit na svého bratra Eddieho, vejde máma s talířem hořících svíček.

„Hodně štěstí, zdraví!“ zpívají mi sborově. „Ať tě život baví! Vypadáš jak pavián — a jste i stejně žraví!“

Sedím na zemi, máma se ke mně skloní a drží přede mnou talíř.

„Sfoukni je a něco si přej!“ nabádá mě vesele.

„To není dort,“ namítám. „To je bageta.“

„Namazaná lučinou,“ odpoví máma rozzářeně.

„Je to bageta,“ opakuju. „A je na ní jen sedm svíček.“

„Na dort už jsi moc stará,“ vysvětluje máma a sama sfoukává svíčky. „A každá svíčka se počítá za dva roky.“

„To by mi muselo být čtrnáct.“

„Přestaň být tak malicherná!“

Tak jsem se pustila do své narozeninové bagety. Je výborná. Zbožňuju lučinu. Je úžasná! Tak skvělá! Tak krémová!

Později večer — v posteli, o niž se dělím se svou tříletou sestrou Prinnie — si čmárám do deníku:

„Mé 13. narozeniny!!!!“ píšu. „Ovesná kaše k snídani, párek a hranolky k večeři, na sváču bageta. Celkem jsem dostala 20 liber, 4 přání a 2 dopisy. Zítra si v knihovně vyzvednu zelenou kartičku (pro mládež). Soused se ptal, jestli nechceme židle, které se chystá vyhodit. Řekli jsme ANO!!!“

Chvilí ty řádky zkoumám. Měla bych napsat všechno, napadá mě. Neměla bych vynechávat to špatné.

„Nějací kluci na mě sprostě řvaly (sic) venku,“ píšu pomalu. „Je to kvůli tomu, že se jim zvětšují pindíci.“

Přečetla jsem o pubertě dost, abych chápala, že rašící sexuální touhy mohou způsobit, že se pubertální kluci chovají k holkám krutě.

Také vím, že potlačovaná touha v tomto případě opravdu *nebyla* důvodem, proč po mně házeli kamením, když jsem běžela do kopce — ale nechci, aby mě můj deník litoval. Můj deník se dozví jen tolik, abych morální převahu měla *já*. Zaznamenávat se má jen sláva.

Hledím na svůj zápisek o třináctých narozeninách. Náhle mě zaplaví nevíтанé uvědomění. Tak takhle na tom jsem, uvažuji, dělím se o postel s batoletem a na sobě mám místo pyžama tátovo staré zimní prádlo. Je mi třináct, mám přes osmdesát kilo, nemám peníze, nemám kamarády a kluci po mně házejí kamení. Mám narozeniny a šla jsem do postele ve čtvrt na osm.

Otočím na poslední stránku deníku. Tam si zapisuju „dlouhodobé projekty“, například „špatné stránky“.

Mé špatné stránky

- 1) Moc jím.
- 2) Vůbec necvičím.
- 3) Prudké záchvaty vzteku.
- 4) Pořád všechno strácím (sic).

„Špatné stránky“ jsem sepsala na Nový rok. O měsíc později jsem sepsala hlášení o pokroku:

- 1) Už se necpu sušenkama.
- 2) Každý den venčím psa.
- 3) Snažím se.
- 4) Snažím se.

Na tomtéž místě jsem nakreslila čáru a napsala nový seznam.

Do 18 musím:

- 1) Zhubnout několik kylo (sic).
- 2) Pořídit si dobré oblečení.
- 3) Mít zpoustu (sic) kamarádů.
- 4) Pořádně vycvičit psa.
- 5) Nechat si propíchnout uši?

Proboha. Nemám ani ponětí, jak to udělat. Netuším, jak se kdy stanu ženou.

Když Simone de Beauvoirová prohlásila, že „ženou se člověk nerodí, ale stává“, netušila ani z poloviny, jakou má pravdu.

Za dvaadvacet let, která od mých třináctin uplynula, jsem získala k ženství mnohem kladnější vztah. Samozřejmě, abych byla upřímná, vše se významně zlepšilo s falešnou občankou, notebookem a hezkou halenkou. V mnoha ohledech však neexistuje krutější nebo méně vhodný dárek pro dítě než estrogen a pár velkých koz. Kdyby se mě někdo zeptal předem, raději bych si k narozeninám přála poukaz do knihkupectví nebo třeba do C&A.

V té době — jak jste si právě přečetli — jsem byla příliš zaneprázdněná poštučováním se sourozenci, cvičením psa a sledováním klasických muzikálů, než abych si v rozvrhu našla volnou chvíli na dospívání v ženu. Dokud jsem k tomu nakonec nebyla donucena hypofýzou.

Stát se ženou mi připadalo tak trochu jako stát se slavnou, protože se měníte ze všemi přehlížené — to je výchozí bod existence většiny dětí — v dospívající dívku, která najednou všechny fascinuje a je ze všech stran bombardována otázkami: Jakou máš velikost? Už jsi to někdy dělala? Vyspíš se se mnou? Máš občanku? Chceš si dát šluka? Chodíš s někým? Máš ochranu? Jaký styl preferuješ? Umíš chodit na podpatcích? Jaký máš idoly? Seš vyholená? Jaký

porno se ti líbí? Chceš se vdát? Kdy budeš mít děti? Jsi feministka? Flirtovala jsi s tím chlapem? Čím se chceš žít? KDO JSI?

Klást všechny tyto otázky třináctileté holce jen proto, že teď potřebuje podprsenku, je směšné. Zrovna tak by se mohli ptát mého psa. Neměla jsem ani páru.

Ale — stejně jako voják vysazený ve válečné zóně — musíte na něco přijít, a to rychle. Potřebujete prozkoumat terén. Potřebujete plán. Musíte si zvolit cíle a pak *vyrazit*. Protože jakmile se jednou hormony rozjedou, už je ani náhodou nezastavíte. Jak jsem si bleskurychle uvědomila, jste najednou opice připoutaná v raketoplánu, jste jako časovaná bomba. Neexistuje únikový plán. Nemůžete to celé odpískat, i když byste si to možná přála. Tenhle průser se prostě stane, ať se vám to líbí či ne.

Některé dívky se to samozřejmě pokoušejí zastavit. Holky v pubertě, které se snaží získat čas agresivní regresí: stávají se pětiletou verzí sebe samých a probouzejí v sobě posedlost „dívčenským“ chováním a růžovou barvou. Zaplňují si postele plyšáky, aby daly jasně najevo, že tam není místo na sex. Mluví jako dětičky, aby jim nikdo nekladl dospělé otázky. Ve škole jsem si všimla některých svých vrstevnic, které se rozhodly, že se nestanou aktivními ženami — neukážou se světu, nevezmou osud do vlastních rukou —, ale raději budou princeznami, které čekají, až si je někdo „najde“ a vezme. V té době jsem to samozřejmě takto vědomě neanalyzovala. Jen jsem viděla, jak si Katie Parkesová při každé hodině matiky maluje propiskou na ruce srdíčka a chlubí se jimi Davidu Morleovi, který by správně měl zažívat první záchvěvy vzrušení spíše při pohledu na mé ukázkové dělení beze zbytku.

Nejdestruktivnějším extrémem jsou pak dívky-kamikadze, které své hypofýze vyhlásí válku a snaží se ji vyhladovět nebo zmást a oslabit anorexií či bulimií.

Když bojujete proti sobě samé, váš problém tkví v tom, že i když vyhrajete, prohráváte. V určitém bodě, vyděšená a vyčerpaná, buď přijmete, že se stanete ženou — že jste žena —, nebo zemřete. Tohle je brutální, zásadní pravda o adolescenci: často je to velmi dlouhá, bolestivá, vyčerpávající válka. Sebepoškozující se dívky, jejichž ruce a nohy zdobí mřížoví zářezů žiletkou, jen připomínají samy sobě, že jejich tělo je bojištěm. Pokud nemáte žaludek na žiletky, postačí tetování nebo nastřelení blýskavé náušnice v laciném salonu. Takže tohle jste vy. Zapíchla jste do svého těla vlaječku, abyste získala sama sebe zpět, abyste si připomněla, kde jste: uvnitř sebe samé. Někde. Někde tam uvnitř.

A stejně jako v případě, kdy vyhrajete v loterii nebo se proslavíte, k proměně v ženu neexistuje manuál, přestože jde o tolik. Věřte, že když mi bylo třináct, pokoušela jsem se nějaký najít. Můžete si přečíst zážitky a zkušenosti ostatních, jako když si před zkouškou sepíšete tahák, ale i to je, jak jsem zjistila, problematické. Čtete totiž příběhy ze všech období dějin, příběhy žen, které se ženami staly *dobře*, ale pak se zpronevěřily svým zásadám a skončily nešťastné, zničené nebo paralyzované, protože všude okolo nich stále ještě existovala *špatná* společnost. Ukažte dívce průkopnickou hrdinku, Sylvii Plathovou, Dorothy Parkerovou, Fridu Kahlo, Kleopatru, Boudiccu, Johanku z Arku, a s velkou pravděpodobností to bude žena, která byla nakonec nemilosrdně potřena. Vaše těžce vydobytá vítězství mohou přijít zcela vniveč, pokud žijete v prostředí, které váš triumf vnímá jako něco hrozivého, nesprávného, nechutného nebo — a to je pro dospívající dívku mnohdy rozhodující — prostě trapného. Jen málokterá dívka se rozhodne dělat něco správně — tedy správně, chytře a úžasné až do morku kostí —, ale být přitom osamělá.

Kniha *Jak být ženou* je příběhem o všech okamžicích, kdy jsem se já, neinformovaná, nepřipravená, katastrofálně

pošetilá, snažící se vytvořit slušivý model z ponča, stávala ženou špatně. Ale v jednadvacátém století už nestačí jen líčit něčí zkušenosti. Ano, staromódní feministické „zvyšování povědomí“ má stále ještě nesmírnou cenu. V otázkách potratu, kosmetických zásahů, porodu, mateřství, sexu, lásky, práce, mizogynie, strachu nebo prostě jen toho, jak se cítit dobře ve své kůži, si ženy pořád ještě navzájem neříkají pravdu, pokud nejsou hodně, ale opravdu hodně opilé. Je možné, že neustále zmiňovaný nárůst ženských alkoholových orgií je pouhou snahou moderních žen o vzájemnou komunikaci. Anebo je to třeba jen tím, že je víno tak lahodné. Já bych, upřímně řečeno, vsadila na obě varianty.

Ano, je důležité odpovědět na otázku, jaké to *doopravdy* je, být ženou — tedy ne, jaké *předstíráme*, že to je. Kromě toho ale potřebujeme i trochu analytičnosti, argumentace a odhodlání, že „se to musí změnit“. Víte, co myslím. Feminismus.

A tady vyvstává druhý problém. Řekla byste, že feminismus tohle všechno obsáhne. Ale feminismus, jak si dnes stojí... právě jen stojí. Nějak zastydl. Znovu a znovu, už několik let se obracím na moderní feminismus s otázkami, na které jsem potřebovala slyšet odpověď. Jenže jsem zjistila, že se jedna z nejmocnějších, nejvíc strhujících a rozhněných revolucí všech dob scvrkla na několik stále okleštěnějších diskusí, které vede pár desítek feministických akademiček na stránkách knih, jež čtou jen feministické akademičky, a které se řeší v jedenáct večer v debatě na veřejnoprávní BBC4. Tady je pár mých námitek:

- 1) Feminismus je příliš důležitý, než aby jej řešily jen akademičky. A ještě více k věci:
- 2) Nejsem feministická akademička, ale feminismus je skutečně natolik vážná, akutní a urgentní věc, že je opravdu načase, aby jej začala prosazovat

i lehkomyšlná novinářka a občasná televizní kritička s děsným pravopisem. Pokud je něco vzrušující a zábavné, chci být součástí — ne jen zpovzdálí přihlížet. Mám hodně co říct! Camille Pagliaová VŮBEC NEPOCHOPILA Lady Gaga! Feministická organizace Object je pěkně *pošahaná*, pokud jde o pornografii. Germaine Greerová, má hrdinka, je *mimo*, pokud jde o transgenderovou problematiku. A *nikdo* neřeší témata jako bulvární časopisy, drahé značkové kabelky, maličká tanga, brazilská depilace, pitomé loučení se svobodou nebo Katie Priceová.

Ale je třeba je řešit! Je třeba se do nich pustit tak drsně, jako když se hraje ragby: s tváří v bahně a se spoustou křiku a hluku kolem.

Tradiční feminismus by došel k závěru, že tyto otázky nejsou podstatné, protože bychom se prý měli soustředit na závažná témata jako nerovnost platů, ženská obřízka ve třetím světě a domácí násilí. Tyto jevy nepochybně jsou naléhavé, otřesné a zlé a svět nemůže pohlédnout sám sobě zpříma do očí, dokud je nezastaví.

Ale všechny ty drobnější, malichernější, zřetelnější každodenní problémy spojené s ženstvím jsou pro klid ženské duše také v mnoha směrech zhoubné. Je to jako „teorie rozbitých oken“ vztažená na ženskou a mužskou nerovnost. Podle téhle teorie stačí, aby se ignorovalo a neopravilo jediné rozbité okno v domě, a hned se zvyšuje tendence vandalů rozbít několik dalších oken. Nakonec se třeba do budovy vloupají a neoprávněně ji osídlí nebo podpálí.

A pokud žijeme v takovém společenském klimatu, v němž je ženské pubické ochlupení považováno za nechutné, kde jsou slavné a vlivné ženy pranýřovány za to, že jsou příliš tlusté nebo zase příliš hubené či špatně oblečené,

potom se nakonec může stát, že se do podstaty ženství někdo vloupe a podpálí ji. I ženy se mohou dostat do rukou squatterů. To samozřejmě není nic, o co bychom stály. Nevím jak vy, ale já se tedy nechci jednoho rána probudit a najít u sebe na chodbě dav nezvaných návštěvníků.

Když se Rudy Giuliani stal v roce 1994 starostou New Yorku, jeho přesvědčení o platnosti teorie rozbitých oken ho vedlo k zavedení politiky „nulové tolerance“. Kriminalita výrazně klesla a nadále se snižovala i v následujícím desetiletí.

Osobně si myslím, že nastal čas, abychom my ženy začaly na „rozbitá okna“ ve svém životě uplatňovat vlastní politiku nulové tolerance. Chci nulovou toleranci pro všechny patriarchální sračky. Na politice nulové tolerance pro rozbitá okna v podobě patriarchálních sraček je úžasné tohle: v jednadvacátém století nemusíme pořádát pochody proti vychrtlým modelkám, trapné pornografii, striptýzovým klubům nebo botoxu. Není nutné se bouřit ani držet hlavu. Nemusíme se vrhat pod koně, dokonce ani pod osly. Prostě se tomu všemu musíme jen na chvíli zpříma zadívat do očí a pak se tomu vysmát. Vypadáme sexy, když se smějeme. Lidé se na nás rádi dívají, když se dáme do uvolněného upřímného smíchu.

Možná už o něco méně rádi se na nás dívají, když pokračujeme tím, že praštíme pěstí do stolu a zabručíme: „SAKRA! SAKRA! O TOHLE tady jde! K ČERTU s nadvládou mužů!“ Zvlášť když si pak nacpeme plnou pusou brambůrků. Ale to nevadí.

Nevím, jestli ještě můžeme mluvit o „vlnách“ feminismu. Podle mých propočtů by tahle vlna byla pátá a domnívám se, že zhruba kolem páté vlny se přestává mluvit o jednotlivých vlnách a hovoří se jednoduše o novém přílivu.

Ale pokud tu má být pátá vlna feminismu, pak doufám, že se od všech předchozích odliší jedním podstatným

rysem: že se ženy postaví všem nepříjemnostem, problémům a blábolům spojeným s moderním ženstvím ne tak, že by se rozčilovaly, hádaly nebo se s nimi vnitřně ztotožnily, ale prostě tím, že na ně ukážou a jen se jim zasmějí.

Takže ano. Jestli tu je pátá vlna, tady je můj příspěvek. Můj kbelík. Poctivé, podrobné vyprávění o všech okamžicích, kdy jsem měla jen mizivé ponětí — a v mnoha případech vůbec žádné —, jak být ženou.

Začala jsem krvácet!

Tak, a já jsem si myslela, že je to dobrovolné. Víím, že ženy každý měsíc krvácejí, ale nečekala jsem, že se to stane *mně*. Měla jsem za to, že se od toho budu moct distancovat — zkrátka se zatvrdím a nepůjdu do toho. Nezdá se totiž, že by to bylo jakkoli užitečné nebo zábavné, a nemám ponětí, jak by se mi to podařilo vmáčknout do mého nabitého programu.

Prostě se tím nebudu zabývat, říkám si vesele, když večer dělám svých deset sedů-lehů. Kapitánka Moranová odstupuje!

Svůj seznam „Co musím stihnout do 18“ беру nesmírně vážně. Moje kampaň „Musím zhubnout několik kylo (sic)“ nabírá obrátky: nejenže se nadále necpu sušenkami, navíc dělám každý večer deset sedů-lehů a deset kliků. Nemáme v domě ani jedno velké zrcadlo, takže netuším, jak si vedu, ale předpokládám, že tímhle tempem budu díky svému vojenskému cvičebnímu drilu do Vánoc útlouňka jako Wino-ryderová.

O měsíčkách jsem se dozvěděla teprve před čtyřmi měsíci. Moje matka mi o nich nikdy neřekla — „Myslela jsem, žeš to všechno pochytila z televize,“ odpověděla neurčitě, když jsem se jí na to o několik let později ptala — a o celé

téhle záležitosti s menstruací jsem se dozvěděla až z reklamního letáčku o tamponech, který do živého plotu před naším domem zahodila kolemjdoucí školačka.

„Nechci o tom mluvit,“ odvětí Caz, když přicházím s letáčkem do pokoje a pokouším se jí ho ukázat.

„Ale viděla jsi *tohle*?“ ptám se jí, když si sedám na okraj postele. Caz se odsune na druhý konec. Nemá ráda tělesnou blízkost. Hrozně ji popuzuje. V obecním třípokojovém domku, kde nás bydlí sedm, se proto téměř neustále vzteká.

„Dívej, *tohle* je *děloha*, *tohle* je *vagina*, no a tampon se roztáhne do *správné šíře*, aby vyplnil celou... *díru*,“ líčím jí.

Leták jsem pročetla jen zběžně. Upřímně řečeno, docela dost mě šokoval. Průřez ženským rozmnožovacím ústrojím vypadá složitě a nerealisticky, asi jako jedna z těch drahých klecí pro křečky se spoustou tunelů. Vážně si nějak nejsem jistá, jestli by se mě tohle všechno mělo týkat. Myslím, že jsem doteď předpokládala, že jsem z jednoho kusu masa, od pánve až po krk, s ledvinami vklíněnými někde uvnitř. Jako párek. Nevím. Anatomie není má silná stránka. Mám ráda romantické romány z devatenáctého století, kde dívky omdlévají v dešti, a válečné memoáry Spikea Milligana. Ani v jednom, ani ve druhém moc menstruace není. Celé mi to přijde poněkud... zbytečné.

„A děje se to *každě* měsíc,“ povídám Caz. Ta teď leží pod peřinou, úplně oblečená a s holínkami na nohách.

„Chci, abys šla pryč,“ oznamuje mi její hlas zpod přikrývky. „Budu dělat, jako že seš mrtvá. Nenapadá mě nic, co by mě zajímalo míň než si s tebou povídat o menstruaci.“

Ploužím se pryč.

„Nil desperandum,“ říkám si. „Vždycky se najde někdo, za kým můžu jít, kdo mi bude soucitně naslouchat a potěší mě dobrým slovem.“

Blbý nový pes leží pod mou postelí. Je březí s Oskarem, ratlíkem odnaproti. Nikdo z nás moc nechápe, jak k tomu došlo, protože Oskar je mrňavý, ňafající psík, jen o málo větší než rodinná konzerva fazolí, zatímco náš blbý nový pes je plně vzrostlá fena německého ovčáka.

„Nejspíš si musela vyhloubit díru v zemi a dřepnout si do ní,“ říká Caz znechuceně. „Určitě to *děsně chtěla*. Tvůj pes je kurva.“

„Brzy ze mě bude žena, pse,“ povídám. Pes si olizuje genitálie. Všimla jsem si, že to dělá pokaždé, když jí něco chci sdělit. Zatím jsem se nerozhodla, co si o tom mám myslet, ale řekla bych, že bych z toho mohla být krapet smutná.

„Našla jsem letáček, ve kterém se píše, že brzy dostanu měsíčky,“ pokračuju. „Řeknu to na rovinu, pse — trochu mě to trápí. Myslím, že to bude bolet.“

Dívám se Šari do očí. Je pitomá jak pařez. V jejích očích se zračí galaxie nicoty.

Zvedám se.

„Půjdu si promluvit s mámou,“ vysvětluju. Pes zůstává pod postelí a stejně jako obvykle vypadá značně nervózně z toho, že vůbec existuje.

Mámu vystopuju na záchodě. Je teď v osmém měsíci. Drží v náručí roční Cheryl a snaží se při tom vyčurat.

Sedám si na okraj vany.

„Mami?“ spustím.

Z nějakého důvodu mám pocit, že mám na tohle téma povolenu jen jednu otázku. Jen jediná střela v konverzaci o menstruačním cyklu.

„Jo?“ odpoví. I když čurá a drží spící mimino, ještě při tom třídí bílé oblečení z koše na prádlo.

„Víš — ty *měsíčky*,“ šeptám.

„No?“ říká.

„Bude to bolet?“ ptám se.

Máma se na chvíli zamyslí.

„Jo,“ odpoví nakonec, „ale je to v pohodě.“

Vtom začne mimino brečet, a tak už se nikdy nedozvím, proč je to „v pohodě“. Zůstane to pro mě tajemstvím.

O tři týdny později jsem dostala první měsíčky. Považuji to za značně neradostnou událost. Začalo to v autě cestou do městské knihovny v centru. Půl hodiny chodím v oddělení odborné literatury sem a tam. Doufám, že to není vidět, a čekám, kdy nás táta zase odveze domů.

„Dostala jsem první měsíčky: fuj!“ zapsala jsem si do deníčku.

„Myslím, že Judy Garlandová nikdy měsíčky neměla,“ zdrceně vyprávím později večer psovi. Dívám se na sebe v kapesním zrcátku a brečím. „Ani Cyd Charisseová. Nebo Gene Kelly.“

Balíček laciných vložek, které máma dává do poličky nade dveřmi v koupelně, teď bude i pro mě. Smutně závidím svým mladším sestrám, kterých se to ještě netýká. Vložky jsou tlusté, a když si je dám do kalhotek, mám pocit, jako bych měla mezi nohama matraci.

„Je to, jako bys měla mezi nohama matraci,“ povídám Caz.

Hrajeme si jednu z našich her s barbínami. Po čtyřech hodinách Cazina panenka Bonnie začne tajně vraždit všechny pasažéry plující na luxusní jachtě. Moje panenka, Lejla, se pokouší záhadu vyšetřit. Jednonohý superman Bernard s oběma současně chodí. Neustále se hádáme, čím superman je, i když ve skutečnosti patří Eddiemu. Ani jedna z nás nechce, aby její barbína byla na ocet.

„Hnusná, tlustá matrace,“ povídám dál. „Jako v Princezně na hrášku.“

„Jak jsou dlouhé?“ zajímá se Caz.

Za deset minut vyskládáme šest vložek jako lehátka, na kterých barbíny spí.

„To máme ale štěstí!“ vykřikla jsem. „Jako když jsme zjistily, že růžičková kapusta vypadá *přesně* jako zelí pro barbíny. Vidíš, Caz, tohle je ta *lepší* stránka menstruace!“

Protože jsou to ty nejlevnější vložky, při chůzi se mi mezi stehny kroutí, drolí a začínají protékat. Po dobu trvání měsíčků se raději pokouším nechodit. Ty první však trvají měsíc. Myslela jsem si, že je to normální. Pravidelně omdlévám. Začínám být tak chudokrevná, že mi prsty na ruku i nohou blednou a modrají. Mámě jsem nic neřekla, svou otázku ohledně menstruace jsem jí přece už položila. Teď se s tím prostě musím nějak srovnat.

Deprimuje mě krev na prostěradle. Nemá dramaticky rudou barvu jako vražda, ale spíš unavenou hnědou jako nehoda. Jako bych uvnitř rezivěla a rozpadala se. Abych se vyhnula tomu, že budu muset každé ráno skvrny ručně prát, zkouším si do kalhotek spolu s neúčinnými vložkami nacpat obrovské smotky toaletního papíru a v noci ležet pokud možno úplně nehnutě. Někdy se objeví i velké krvavé chuchvalce, které vypadají jako syrová játra. Myslím si, že to jsou cáry mé dělohy odpadávající po kusech tlustých jako palec; že menstruace je hluboké vnitřní krvácení. Všechno to podporuje ponurý dojem, že se děje něco hrozného, ale bylo by proti pravidlům hry se o tom jakkoli zmiňovat. Často přemýšlím o všech ženách v dějinách, které se s touhle zatracenou ohavností musely potýkat a přitom měly jen hadry a studenou vodu.

Není divu, že ženy byly muži tak dlouhou dobu utlačovány, napadá mě, když si v koupelně drhnu kalhotky kartáčkem na ruce a dehtovým mýdlem. Odstraňování zaschlé krve z bavlny je pěkně svinská práce. Před vynalezením pračky jsme byly příliš zaneprázdněné *drhnutím*, než abychom mohly agitovat za volební právo.

Ačkoli je Caz o dva roky mladší než já, dostala měsíčky půl roku po mně — právě když mně začaly podruhé. Když už všichni ostatní spali, přišla s brekem ke mně do pokoje a zašeptala ta odporná slova: „Dostala jsem to.“

Ukázala jsem jí balíček vložek nade dveřmi v koupelně a poradila jí, co má dělat.

„Tohle si dej do kalhotek a tři měsíce se nehýbej,“ říkám jí. „Je to jednoduchý.“

„Bolí to?“ ptá se s vyděšeným pohledem.

„Jo,“ povídám a dospělým, noblesním tónem dodávám: „Ale je to v pohodě.“

„Jako jak v pohodě?“ ptá se.

„Nevím,“ odpovídám jí.

„Tak proč to říkáš?“

„Nevím.“

„Proboha! Proč se vůbec obtěžuješ mluvit? Když z tebe lezou takovýhle věci.“

Caz má hrozné křeče. Tráví celou menstruaci v posteli obložená vyhřívacími lahvemi, má zatažené závěsy a křičí „Jdi do prdele!“ na každého, kdo se pokusí vstoupit do jejího pokoje. Naše hipísácká matka „nevěří“ lékům proti bolesti a nutí nás experimentovat s bylinnými léčivy. Vyčetly jsme, že by nám mohla pomoci šalvěj, a tak sedíme na posteli a s pláčem do sebe cpeme hrsti šalvěje a sekanou s cibulí. Ani jedna z nás nechce uvěřit, že tohle budeme muset podstupovat následujících třicet let.

„Stejně nechci mít děti,“ uvažuje Caz. „Takže tohle všechno je mi beztak úplně na nic. Chtěla bych, aby mi celý reprodukční systém vyoperovali a místo toho mi tam transplantovali náhradní plíce. Budou se hodit, až začnu kouřit. Chci možnost volby, tohle je k ničemu.“

V tomto okamžiku to vypadá, že být ženou je něco, co rozhodně nelze doporučit. Pohlavní hormony, ty mrchy,

mě proměnily z bezstarostného dítěte v krvácející, plačící, omdlévající prادلenu. Tyhle hormony nepůsobí tak, že bych se cítila jako žena: každou noc ležím zkroušená v posteli a v kalhotkách mám zmuchlanou vložku, která zvenku vypadá jako péro.

Zbídačeně si svlékám všechno oblečení a ze šuplíku vytahuju noční košili. Když se otočím, pes se propíší zpod postele a začne požírat mou zakrvácenou menstruační vložku. Všude kolem na podlaze se povalují rozcupované rudé kousíčky vaty a Šari visí z tlamy moje kalhotky. Zoufale na mě zírá.

„Panebože — tvůj pes je lesbická upírka,“ povídá mi Caz ze své postele a obrací se, aby mohla klidně spát.

Já si jdu vybojovat zpět kalhotky a cestou omdlívám.

Uprostřed té hormonální chmury se ale konečně na obzoru objeví kavalerie, jejíž ostruhy řinčí a nárameníky se blyští v odlescích slunce: moje zelená průkazka do knihovny. Teď, když je mi třináct, si smím půjčovat knížky pro dospělé, aniž bych musela brát kartičku rodičům. A to znamená, že si mohu půjčovat tajné knihy. Sprosté knihy. Knihy, ve kterých je sex.

„Víš, zdávají se mi takový sny,“ líčím Šari cestou do knihovny. Knihovna je na opačném konci parku, obrovské pusté travnaté plochy, kde se musím neustále mít na pozoru před grázly. Nemůžete se jen tak odvážně vydat na procházku středem parku, to jste moc na ráně. Musíte se držet hezky u kraje, poblíž domů, abyste — v případě, že vás někdo přepadne — byli pěkně na očích a aby lidé bydlící okolo dobře viděli na to, jak dostáváte nakládačku, aniž by si museli nasazovat brýle.

„Sny... o mužích,“ pokračuju. Dívám se na Šari. Ona se dívá na mě. Myslím, že si zaslouží znát celou pravdu o tom, co se děje. Aspoň tohle jí dlužím.

„Miluju Chevyho Chase,“ vytryskne ze mě náhle radostné přiznání. „Viděla jsem ho v klipu Paula Simona ‚Call Me Al‘ z alba *Graceland* vydaného v šestaosmdesátém u Warner Bros. a prostě na něj nemůžu přestat myslet. Zdál se mi takový sen, že mě políbil a jeho rty byly hrozně vzrušující. Zeptám se tatky, jestli si můžeme v pátek zajít do videopůjčovny pro *Tři kamarády*.“

Prosazovat vypůjčení *Tří kamarádů* je dost odvážný krok, protože už bylo rozhodnuto, že příští film z videopůjčovny má být *Kačer Howard*. Musela jsem se hodně snažit, abych si vydupala své, ale stálo to za to. Ještě jsem to psovi neřekla, ale představa polibku s Chevym Chasem mě tak rozvášnila, že jsem včera poslouchala „Call me Al“ šestnáctkrát za sebou a představovala si, jak mě Chevy hladí po tváři při Paulově sólu na baskytaru. Jsem z Chevyho úplně hotová. Už jsem i vymyslela, jaká bude první věta, kterou mu řeknu — a získám tak jeho srdce.

„Chevy Chase?“ prohlásím na večírku velmi podobném těm, které jsem viděla v *Dynastii*. „Jste příbuzný Cannock Chase?“

Cannock Chase je přírodní park kousek odsud po A5 směrem na Stafford. Chevy, filmová hvězda a komik původem z LA, jistě tento vtípek pochopí a zamiluje si jej.

Samozřejmě už jsem byla zaláskovaná i dřív. Tedy jednou. Moc to nevyšlo. Když mi bylo sedm, viděla jsem jeden díl *Bucka Rogerse* a zbláznila se do přihlouplého amerického vesmírného kovboje, který byl tak očividně obšlehnutý podle Hana Sola, že ho klidně mohli pojmenovat San Holo a nechat ho, aby si poletoval na lodi Fillenium Malcon s přítelem Bewchaccou.

Když mě zaplavily tyhle nové milostné chemikálie — bucknesium a rogetonin —, objevila jsem, co je láska, a zjistila, že je to velmi... zajímavé. Chytilo mě to silněji než cokoli jiného do té doby.

Zajímalo mě všechno, co s Buckem nějak souviselo. I dívat se na jeho obličej mi připadalo zajímavé. To, jak postával u dveří = zajímavé. To, jak držel očividně lehoučké plastové laserové zbraně, jako by byly vážně těžké = zajímavé. Titulní melodie ve mně vzbuzuje tolik nesnesitelné touhy a buck-rogersovosti, že i dnes — po osmadvaceti letech — jsem celá rozechvělá, když ji slyším.

To, co jsem tehdy cítila, byl pochopitelně pořádný nářez, a tak jsem udělala to, co jsme dělaly vždycky, když se odehrávalo něco významného. Popadla jsem Caz — tehdy jí bylo pět — a zatáhla ji do šatní skříně. Stejně jako to dělaly sestry Mitfordovy, až na to, že jejich šatna byla zřejmě o dost větší než ta naše a nesmrděla laciným pracím práškem, myšinci a prdy.

„Caz,“ řekla jsem, když jsem dovírala dveře co nejtěsněji, a nasadila jsem tajuplný výraz, „povím ti něco naprosto neuvěřitelného.“

Odmlčela jsem se a hleděla na ni.

„Já... jsem ZAMILOVANÁ do Bucka Rogerse. Neříkej to mámě.“

Caz přikývla.

Tíživé břemeno ze mě spadlo. Otevřela jsem dveře a naznačila Caz, že může ven. Dívala jsem se za ní, jak utíká ke schodům a po nich rychle dolů, a slyšela jsem, jak otevírá dveře do obýváku.

„Mami! Cate je zamilovaná do Bucka Rogerse,“ zavolala.

Tehdy — v tom okamžiku, kdy mě pocit hanby spaloval jako horký popel — jsem zjistila, že láska je agónie, jakýkoli náznak zamilovanosti musí zůstat tajemstvím a že Caz je nespolehlivá, zbabělá mrcha.

Následně se ale tato zkušenost ukázala jako velmi přínosná. Toho dne jsem se v šatně hodně naučila. Za dvacet minut už jsem do Cazina povlaku na polštář cpala zmrzlý hrášek a zlověstně jsem šeptala: „Tak, a teď začíná válka.“

Ale i když se mi dařilo všechnu zamilovanost tak dlouho potlačovat, s přílivem pubertálních hormonů už se city ignorovat nedaly. Tou třináctiletou holčičkou, která nosí copy, pomalu se šine kolem parku a povídá si s březí čubou, totiž zmítá chťič.

„Půjčím si knižní zpracování *Fletche*,“ vysvětluju Šari. *Fletch* byl tehdy natočený, velmi průměrný film s Chevym Chasem v hlavní roli. „Na obálce bude obrázek Chevyho a já se na něj budu dívat a pak si Chevyho překreslím do láskovníku.“

Láskovník je čerstvý vynález. Na obalu je napsáno „Památník“, ale ve skutečnosti je to „Láskovník“. Zatím tam mám devět obrázků vévodkyně z Yorku a miniaturní obrázek žabáka Kermita vystřižený z časopisu s televizním programem. Miluju vévodkyni z Yorku. V roce 1988 je pěkně tlustá, ale vdaná za prince. To mi dává naději do budoucna.

Už jsem si přesně naplánovala, co budu s knížkou *Fletch* dělat. Až přijdu domů, zabalím ji do nátečníku a uložím dozadu do šuplíku s prádlem, aby ji rodiče nenašli. Je důležité, aby rodiče netušili, že se zamilovávám, protože pak by si mohli všimnout, že dospívám, a to se tak nějak snažím utajit. Myslím, že by z toho mohl být trochu poprask.

Najít v knihovně románové zpracování *Fletche* je snadné. Na obálce je uspokojivě velká fotka Chevyho. Překreslím si tu jeho rozkošnou tvářičku.

Téměř bezmyšlenkovitě položím na výpůjční pult a nechám si orazítkovat také *Jezdce* od Jilly Cooperové. Na obálce jsou koně. Koně mám ráda. Zvenku slyším vytí psa. Přivázala jsem Šari ke stromu, ale ona pobíhá sem a tam a sama sebe vodítkem tak trochu lynčuje. Zřejmě je načas, abych ji šla odvázat — dřív, než se uškrtí.

O tři hodiny později nemohu uvěřit tomu, co čtu. První den, co si půjčku knížky pro dospělé, a hned narazím na zlatou žílu zvrácenosti. Naprosté zvrácenosti. *Jezdci* Jilly Cooperové jsou víc, než jsem si kdy dokázala představit — všude samá péra, kozy a šukání. Z nebe padají klitorisy. Prdele hluboké půl metru. Uragán bradavek, kouření a lízání.

Občas mě něco trochu mate — Cooperová pořád zmiňuje „křoví“ jedné z hrdinek a až do strany sto třicet se nedá s jistotou odpřisáhnout, že nemluví o vegetaci. A nemám ani ponětí, co je cunnilingus, jsem si ale jista, že nikdo od sud z Wolverhamptonu by si to nemohl dovolit. Vsadila bych se, že se nedá pořídit ani v Birminghamu. Určitě je to něco, co seženete jen v Londýně.

Ale to nechme stranou, nepochybně držím v ruce bibli chlípnosti, Rosettskou desku neřesti: zlomový text, který převede „nové a nezvyklé pocity“, které jsem prožívala, v „zuřivou, nutkavou masturbaci po příští čtyři roky“.

Když to zkouším poprvé — asi v půlce páté kapitoly —, trvá mi dvacet minut, než se udělám. Nevím úplně přesně, co to provozuju. V knize se tak dlouho „noří“ do „vlhkého křoví“, až se stane něco úžasného. Začnu se dráždit — s jazykem sevřeným mezi zuby v naprostém soustředění — na tomhle naprosto neznámém místě, které přitom mám už celých třináct let, a odhodlaně zkouším všechno možné.

Když se konečně udělám, lehnu si, úplně mokrá, vyčerpaná, s bolavou rukou a úplně bez sebe z toho vzrušení. Cítím se skvěle. Cítím se šťastná jako blecha nebo jako vedkyně z Yorku, když ji políbí Andrew. Cítím se tak nějak čistá, lehká a šťastná. Cítím se v tom zářivém návalu rajske blaženosti — zvoní mi v uších a přerývaně dýchám — tak nějak... krásná.

Nemůžu si o tom, co se stalo, psát do deníčku — s Caz vedeme už několik let sestrovražedný deníkový boj. Občas,

když ji nějaký můj záznam obzvlášť znechutí nebo vytočí, napíše mi na okraj poznámku „Jsi fakt trapná!“

Ale to nadšení, s nímž popisuju ostatní dnešní události, asi sílu mých pocitů poněkud prozrazuje.

„Mamka koupila mašlovačku! MOC UŽITEČNÁ VĚC!“ píšu.
„Sýrový chlebičky na sváču — fááááákt výborný, mňam.
Tatka nám dovolil půjčit si *Tři kamarády*! JÓÓÓÓÓÓ!!!“

Během příštích týdnů se stanu neobyčejně dovednou mistryní masturbace. Věnuji této záležitosti fenomenální množství času a úsilí. Uspokojuju se na roztodivných místech, v obýváku, v kuchyni, v koutě na zahradě. Vestoje, vsedě na židli, vleže, levou rukou. Chci, aby mi to všechno vydrželo co nejdéle čerstvé. Jsem sama sobě nanejvýš citlivou a nápaditou milenkou.

Občas se odpoledne zamknu v pokoji a dělám si to celé hodiny, dokud nemám konečky prstů svaštělé jako po koupání. Tenhle nový koníček je ohromný. Vůbec nic nestojí, nemusím se ani hnout z domu a netloustnu z toho. Zajímalo by mě, jestli o tom ostatní lidi vědí. Kdyby to znali, nejspíš by z toho byla revoluce! Nemůžu se dočkat, až to všem řeknu. Až na to, že to nikdy nikomu neřeknu, protože je to největší tajemství na světě. Mnohem tajnější než měsíčky nebo to, že mám pupínky na zadku.

Povím to psovi, samozřejmě. Šari si, jak má ostatně ve zvyku, líže genitálie, což se zdá nevhodné, i když vlastně ne tak úplně. Potřebuju se někomu svěřit. Musím udělat to, co vždycky.

„Jestli mi hodláš vykládat o tom, jak moc tě baví onanovat,“ říká mi Caz s výrazem, který nápadně připomíná Zodův laserový pohled v *Supermanovi II*, „budu se muset velmi intenzivně modlit k Bohu, abys v příštích čtyřech vteřinách umřela. O tomhle nechci už nikdy ani slyšet.“